

УДК 355.45

DOI <https://doi.org/10.32782/2312-1815/2025-20-11>

Дмитро Казмірук

ORCID: 0009-0006-5763-1665

РОЛЬ СТРАТЕГІЧНОЇ КОМУНІКАЦІЇ В ЗАБЕЗПЕЧЕННІ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ В УМОВАХ ГІБРИДНОЇ ВІЙНИ

У статті здійснено аналіз впливу глобальних і геополітичних викликів, зокрема війни, на національну безпеку України, ролі стратегічних комунікацій у цьому процесі. Особлива увага приділяється використанню стратегічних комунікацій як важливого інструменту в умовах гібридної війни, де поєднуються воєнні, інформаційні та психологічні операції. Зокрема, досліджено роль інформаційної безпеки та застосування ефективних комунікацій для захисту державних інтересів, боротьби з дезінформацією та формування позитивного іміджу України на міжнародній арені. Розглянуто стратегічні комунікації як ключовий елемент у протидії загрозам, забезпеченні інформаційної стабільності та збереженні морального духу громадян і військових в умовах війни. Надано рекомендації щодо їх подальшого розвитку та вдосконалення в українських реаліях.

Ключові слова: стратегічні комунікації, національна безпека, гібридна війна, інформаційна безпека, комунікації, медіа, російська агресія, кібербезпека, дезінформація.

Вступ. Дослідження ролі стратегічної комунікації в контексті посилення національної безпеки України актуалізується через необхідність підвищення ефективності використання нашою державою та її партнерами інформаційних каналів для захисту від гібридних загроз, забезпечення стабільності в умовах війни та довгострокового розвитку безпекової стратегії. Зміцнення комунікаційної політики також відкриває можливості для адаптації міжнародного досвіду, розроблення інноваційних підходів і впровадження нових технологій у сферу інформаційної безпеки.

Серед зарубіжних учених, які досліджують роль стратегічної комунікації в умовах гібридної війни, можна виокремити К. Х'юза, К. Джайлса, Й. Меллера. З вітчизняних дослідників інформаційної безпеки можна виділити Ю. Горбаня, Я. Малик, І. Пронозу, М. Зінченка, Є. Кравця, О. Плугову, В. Абрамова, К. Поповича, В. Гурковського, Г. Ситника, О. Драглюка, В. Смолянюка, Н. Нижника, М. Дмитренка, П. Шпигу й інших.

Метою статті стало вивчення ролі стратегічної комунікації в гарантуванні національної безпеки України в умовах гібридної війни. Для цього необхідно було проаналізувати поняття «стратегічна комунікація», її місце в системі гарантування національної безпеки України; виявити основні складові частини гібридної війни, їхній вплив на національну безпеку України; оцінити ефективність комунікаційних стратегій України у зміцненні суспільної стійкості до дезінформації та пропаганди; надати рекомендації щодо подальшого вдосконалення стратегічної комунікації як інструменту захисту національної безпеки України. Отже, дане дослідження допоможе знайти слабкі ланки у протидії гібридній агресії ворога на рівні стратегічних комунікацій, визначити шляхи їх подолання.

Матеріал і методи дослідження. У процесі дослідження було використано метод системного аналізу, який дозволив розглянути стратегічну комунікацію як комплексну систему з багатьма компонентами, визначити її зв'язки з іншими аспектами національної безпеки та проаналізувати ефективність системного підходу. Застосування ж методу контент-аналізу дало можливість проаналізувати інформаційні кампанії, пов'язані з національною безпекою України, та визначити ключові меседжі, що використовуються у стратегічній комунікації, та їхню відповідність заявленим цілям.

Результати та обговорення. Сучасні виклики та загрози спричинили докорінну трансформацію світового воєнного, економічного й соціального порядку. Глобальні зміни, зумовлені війною в центрі Європи, поставили перед міжнародною спільнотою низку викликів, спричинили невизначеність щодо перспектив розвитку як глобальної, так і національних економік, а також активізували процеси модернізації суспільних систем.

Різновекторні геополітичні впливи на Україну за умов неефективності міжнародних гарантій її національної безпеки, збройної агресії, критичної зовнішньої залежності національної економіки створюють високий рівень вразливості держави. Агресивна політика Російської Федерації, спрямована на підрив суверенітету та територіальної цілісності України, виснаження її економічного потенціалу, дестабілізацію суспільно-політичної ситуації, має на меті знищення української державності й анексію її територій. У цьому контексті особливої актуальності набуває дослідження механізмів гарантування національної безпеки в умовах війни, що постійно трансформується, набуває нових форм. Одним із важливих векторів дослідження постає роль стратегічної комунікації в системі національної безпеки.

Останніми роками поняття «стратегічна комунікація» стало предметом активного наукового дискурсу. Однак його варіативне трактування спричинило термінологічну невизначеність, що зумовлює необхідність концептуального упорядкування. До ключових аспектів стратегічної комунікації належать узгодженість риторики та практичних дій, а також їх сприйняття цільовими аудиторіями. Окрім того, стратегічна комунікація охоплює цілеспрямовані програми та заходи, спрямовані на встановлення ефективного діалогу з основними аудиторіями. Це реалізується через механізми зв'язків із громадськістю, публічну дипломатію, інформаційні кампанії та спеціальні операції, які забезпечують цілісність і ефективність комунікативних процесів [6, с. 224].

У документі “National Framework for Strategic Communications”, опублікованому Адміністрацією Білого дому у 2010 р., стратегічні комунікації визначаються як процес синхронізації риторики та практичних дій, а також як цілеспрямована діяльність, орієнтована на комунікацію та взаємодію з визначеними цільовими аудиторіями [12]. Це визначення акцентує увагу на необхідності узгодженості між офіційними заявами, інформаційною політикою та практичними заходами, що забезпечують ефективну реалізацію стратегічних комунікацій у політичній, безпековій і дипломатичній сферах.

Воєнна доктрина України визначає стратегічні комунікації як «скоординоване і належне використання комунікативних можливостей держави – публічної дипломатії, зв'язків із громадськістю, військових зв'язків, інформаційних і психологічних операцій, заходів, спрямованих на просування цілей держави» [10]. Такий підхід відображає сучасні тенденції у сфері інформаційної безпеки та гібридної війни, де стратегічна комунікація є важливим інструментом протидії інформаційним загрозам, забезпечення національних інтересів і формування позитивного іміджу держави на міжнародній арені.

Гібридна війна є комплексним феноменом, який значно виходить за межі традиційних воєнних дій, поєднує політичні, економічні, інформаційні, кібернетичні та соціальні методи впливу. Вона є нестабільною, динамічною та гнучкою формою міжнародних відносин, що характеризується розмитими межами між війною та миром, державними та недержавними акторами, а також правовими та нелегальними методами боротьби [3]. Специфіка сучасної гібридної збройної агресії проти України полягає не лише в застосуванні класичних методів ведення інформаційно-психологічної війни, а й у масштабному порушенні Російською Федерацією фундаментальних міжнародно-правових норм і зобов'язань, що призвело до значних руйнувань, втрат і дестабілізації регіональної безпеки.

Російська Федерація у своїй гібридній агресії проти України використовує широкий спектр інструментів, що охоплюють воєнні, економічні, інформаційні та кібернетичні засоби

впливу. Одним із ключових елементів є масована наступальна пропаганда, спрямована на дезінформацію як українського, так і міжнародного суспільства, викривлення історичних подій і формування вигідного для агресора інформаційного порядку денного. Значну роль відіграють економічні заходи, зокрема торговельні обмеження, санкції та спекуляції на ринку енергоресурсів, що підривають економічну стабільність України. Окремо варто виділити використання так званої «енергетичної зброї» – маніпуляцій із постачанням газу, нафти й електроенергії з метою тиску на державні інститути та суспільство [8, с. 556–557].

Важливим напрямом гібридної війни є технологія дискредитації державних структур України шляхом нав'язування негативних наративів щодо легітимності влади, ефективності управління та реформ. Це досягається через фінансування деструктивних політичних рухів, підтримку радикальних, популістських і проросійських сил, що сприяють розколу українського суспільства та формуванню антидержавних настроїв. Окрім цього, активне застосування кібероперацій, зокрема атак на державні установи, об'єкти критичної інфраструктури та фінансову систему, підриває національну безпеку та посилює соціальну нестабільність.

Гібридна стратегія передбачає також використання міжнародної дипломатії та маніпуляцій на рівні міжнародних організацій, поширення дезінформації через лояльні медіаресурси та звинувачення України в діях, що фактично здійснює сама Росія. Це створює викривлене сприйняття війни серед міжнародної спільноти й ускладнює формування єдиної позиції щодо її завершення [11].

З огляду на такі виклики, інформаційна безпека України набуває стратегічного значення. Необхідним є системний аналіз загроз у сфері інформаційної політики, а також імплементація міжнародного досвіду для розроблення ефективних механізмів захисту інформаційного простору. Гарантування інформаційної безпеки потребує створення розгалуженої та захищеної інформаційної інфраструктури, що передбачає ефективну взаємодію державних інститутів, централізоване управління комунікаційними процесами, розвиток стратегічних комунікацій і підвищення рівня інформаційної грамотності населення [2].

У цьому контексті розвиток стратегічних комунікацій відіграє ключову роль у протидії гібридним загрозам. Вони дозволяють ефективно реагувати на інформаційні атаки, нівелювати вплив дезінформації, підтримувати суспільну згуртованість і формувати позитивний міжнародний імідж України. Отже, комплексний підхід до управління інформаційним простором, посилення кібербезпеки, удосконалення державної політики у сфері інформаційної безпеки та стратегічних комунікацій є необхідними передумовами для зміцнення національної безпеки України в умовах гібридної війни [4].

Україна лише почала свій шлях із розвитку вектора стратегічних комунікацій. У листопаді 2017 р. Міністерство оборони України та Збройні сили України ухвалили Концепцію стратегічних комунікацій, у якій визначено основні підходи до застосування стратегічних комунікацій у сфері безпеки й оборони. У цьому документі підкреслюється, що узгоджене, системне та своєчасне використання стратегічних комунікацій є ключовим інструментом у протидії загрозам в інформаційному просторі. Основними завданнями цього напрямку є активне поширення правдивої інформації в засобах масової інформації, швидке реагування на поширення фейкових повідомлень, а також формування позитивного іміджу сил оборони в суспільстві [7].

Стратегічні комунікації стали відповіддю на загрози гібридної війни, яка включає не лише збройне протистояння, а й інформаційно-психологічні операції, спрямовані на дестабілізацію ситуації в державі. В умовах війни стратегічна комунікація є не лише допоміжним, а і стратегічним інструментом, що дозволяє впливати на суспільну думку, мобілізувати громадян до опору, формувати довіру до державних інституцій, а також протидіяти маніпуляціям і дезінформаційним кампаніям із боку противника.

З метою ефективної реалізації завдань у сфері стратегічних комунікацій у структурі Міністерства оборони України було створено відділ координації стратегічних комунікацій та моніторингу. Цей підрозділ забезпечує аналіз інформаційного середовища, розроблення стратегічних комунікаційних кампаній, координацію діяльності у сфері інформаційної політики. Окрім того, Генеральним штабом Збройних сил України було ухвалено рішення щодо організації діяльності високомобільних груп внутрішніх комунікацій у військових частинах. Їхніми основними завданнями є формування та підтримання морально-психологічного стану особового складу, розвиток національно-патріотичних переконань, підвищення рівня психологічної стійкості військових. Це є особливо важливим в умовах війни, коли стресові чинники, інформаційний тиск і загроза фізичного знищення можуть суттєво впливати на бойовий дух військовослужбовців [5, с. 3].

На сучасному етапі більшість міністерств і відомств сектору безпеки й оборони впровадили власні програми та підрозділи стратегічних комунікацій, що свідчить про поступове становлення цього напрямку як важливого компонента національної безпеки. Проте, попри прогрес у цій сфері, експерти НАТО констатують, що наявна концепція стратегічних комунікацій України не повною мірою відповідає сучасним викликам. Серед основних проблем вони виділяють такі:

- відсутність єдиного розуміння стратегічних комунікацій на рівні державних і військових інституцій;
- низьку ефективність координації діяльності між різними органами влади;
- психологічні бар'єри щодо розуміння важливості комунікацій у безпековій сфері;
- надмірну бюрократизованість процесу ухвалення комунікаційних рішень, що ускладнює оперативне реагування на інформаційні виклики [9].

З огляду на ці виклики в Україні нині триває процес трансформації системи стратегічних комунікацій, спрямований на підвищення її ефективності й адаптацію до нових загроз. Важливим орієнтиром у цьому процесі є досвід держав – членів НАТО, які мають значний досвід у гарантуванні інформаційної безпеки та реалізації стратегічних комунікаційних програм. Країни Альянсу застосовують комплексний підхід, що передбачає тісну взаємодію між державними органами, армією, громадянським суспільством і медіа, що забезпечує високу оперативність і результативність комунікаційних заходів.

Окрім того, Україна задекларувала наміри досягти оперативної сумісності з НАТО у сфері стратегічних комунікацій. Це передбачає імплементацію міжнародних стандартів, адаптацію найкращих практик і поступове вдосконалення національної комунікаційної стратегії. Водночас ключовим завданням залишається розвиток національної моделі стратегічних комунікацій, що враховує специфіку українського інформаційного простору та характер гібридних загроз, із якими стикається держава.

Отже, стратегічні комунікації в Україні перебувають на етапі становлення, і хоча вже зроблено значні кроки в цьому напрямі, подальший розвиток потребує системних змін. Важливо не лише переймати досвід західних партнерів, але і створювати власну ефективну систему стратегічних комунікацій, що відповідатиме реаліям сучасної війни й інформаційної боротьби [1, с. 8].

Підвищення ефективності застосування стратегічних комунікацій можливе лише за умови системного управління інформаційними потоками та координації діяльності державних органів із метою зміцнення внутрішньої стабільності та формування позитивного міжнародного іміджу. Важливу роль у цьому процесі відіграють публічна дипломатія, яка сприяє формуванню міжнародної підтримки України через взаємодію з міжнародними партнерами, дипломатичними місіями та міжнародними організаціями, та зв'язки із громадськістю, що забезпечують довіру населення до державних інституцій шляхом прозорого інформування про політичні, соціальні й економічні процеси. Отже, стратегічні комунікації виступають важливим

елементом державної політики у сфері безпеки, сприяють ефективній протидії сучасним загрозам і міжнародній підтримці України.

Варто зауважити, що стратегічна комунікація охоплює як інформаційні, так і психологічні операції, спрямовані на зміцнення стійкості держави, підвищення морального духу громадян і протидію зовнішнім і внутрішнім загрозам. В умовах гібридної війни інформаційні операції стали ключовим інструментом ведення бойових дій. Стратегічні комунікації забезпечують формування об'єктивної картини подій, запобігають поширенню дезінформації та мінімізують ризики маніпулятивного впливу на громадян. Ефективна комунікаційна стратегія допомагає запобігати втраті довіри до державних інституцій і суспільній дестабілізації.

Однією з важливих складових частин стратегічних комунікацій є використання психологічних операцій для зміцнення морально-психологічного стану населення та військових. В умовах інформаційної війни, коли противник активно застосовує деструктивні інформаційні впливи, збереження національної єдності та підтримка патріотичного духу стають стратегічно важливими завданнями держави.

З огляду на те, що інформація може стати інструментом ведення війни, контроль за інформаційними потоками набуває особливого значення. Основні завдання в цьому напрямі такі:

- моніторинг медіапростору для виявлення дезінформації та інформаційних маніпуляцій;
- протидія фейковим новинам шляхом оперативного інформування громадян і забезпечення доступу до перевірених джерел;
- захист національного інформаційного простору від ворожих інформаційних впливів.

Стратегічні комунікації відіграють ключову роль у гарантуванні національної безпеки. Вони дозволяють ефективно реагувати на інформаційні загрози, підтримувати стабільність держави та формувати її позитивний міжнародний імідж. Для підвищення ефективності стратегічних комунікацій в Україні необхідно:

- підсилити координацію між державними органами в інформаційній сфері;
- забезпечити ефективний контроль за інформаційним простором і мінімізувати вплив ворожої пропаганди;
- поглибити міжнародну співпрацю у сфері стратегічних комунікацій та інформаційної безпеки;
- інвестувати в розвиток кадрового потенціалу, створювати умови для підготовки спеціалістів у сфері комунікацій.

Окрім того, для забезпечення ефективного функціонування стратегічних комунікацій необхідна підготовка кваліфікованих фахівців, які здатні аналізувати інформаційні загрози та розробляти ефективні комунікаційні стратегії. Важливими напрямками розвитку є:

- створення стратегічних комунікаційних центрів;
- підвищення кваліфікації державних службовців і військових у сфері комунікацій;
- імплементація міжнародних стандартів у систему навчання та підготовки кадрів.

Висновки. Сучасні глобальні виклики та загрози суттєво трансформували воєнний, економічний і соціальний порядок, що особливо проявляється в контексті війни в Європі. Для України ця ситуація створила критичні загрози національній безпеці, економічній стабільності та суспільній згуртованості. Гібридна агресія Російської Федерації охоплює широкий спектр впливу, зокрема й воєнні, інформаційні, економічні та кібернетичні методи, що ускладнює традиційні підходи з досягнення безпеки держави. У цих умовах стратегічні комунікації відіграють ключову роль у зміцненні національної безпеки та протидії гібридним загрозам. Вони дозволяють не лише оперативно реагувати на інформаційні атаки та дезінформаційні кампанії, але й формувати позитивний міжнародний імідж України, підтримувати суспільну згуртованість і довіру до державних інституцій. Узгоджене використання державних комунікаційних можливостей, як-от публічна дипломатія, зв'язки із громадськістю, інформаційні операції та психологічний вплив,

забезпечує комплексний підхід до інформаційної безпеки. Попри значний прогрес у розбудові системи стратегічних комунікацій в Україні, залишаються деякі виклики, зокрема відсутність єдиного підходу до стратегічних комунікацій на рівні державних і військових інституцій, неналежна координація між органами влади та бюрократичні перешкоди в ухваленні рішень. Важливим орієнтиром для подальшого розвитку є імплементація міжнародного досвіду, зокрема стандартів і підходів НАТО, що дозволить підвищити ефективність стратегічних комунікацій, їхню адаптацію до нових загроз. Отже, стратегічні комунікації є не лише інструментом інформаційної політики, а й важливим елементом гарантування національної безпеки. Їх подальший розвиток потребує комплексного підходу, що передбачає нормативно-правове вдосконалення, посилення інформаційної грамотності населення, розбудову сучасної інфраструктури комунікацій та інтеграцію з міжнародними партнерами. Ефективне використання стратегічних комунікацій сприятиме не лише зміцненню обороноздатності України, також її стійкості в умовах гібридної війни.

Література:

1. Благодарний А., Кононець О. Стратегічні комунікації в секторі безпеки і оборони України. *Молодий вчений*. 2023. № 1 (113). С. 5–9.
2. Богуш В. Інформаційна безпека держави. Київ : МК-Прес, 2017. 432 с.
3. Гібридна війна: in verbo et in praxi : монографія / Донецький національний університет імені Василя Стуса / за заг. ред. Р. Додонова. Вінниця : ТОВ «Нілан-ЛТД», 2017. 412 с.
4. Кавун С. Інформаційна безпека : навчальний посібник. Харків : Вид. ХНЕУ, 2008. 352 с.
5. Капштик О. Державні механізми стратегічних комунікацій у секторі безпеки і оборони України : автореф. дис. ... канд. наук з держ. упр. : 25.00.05. Хмельницький, 2019. 22 с. URL: http://www.univer.km.ua/doc/Aref_Kapshtyk.pdf (дата звернення: 20.01.2025).
6. Стратегічні комунікації для безпекових і державних інституцій : практичний посібник / Л. Компанцева та ін. ; за ред. О. Давліканової, Л. Компанцевої. Київ : ТОВ «ВІСТКА», 2022. 278 с.
7. Концепція стратегічних комунікацій Міністерства оборони та Збройних сил України. *Міністерство оборони України*. URL: http://www.mil.gov.ua/content/mou_orders/612_nm_2017.pdf/ (дата звернення: 20.01.2025).
8. Ліпкан В., Сопілко І., Кір'ян В. Правові засади розвитку інформаційного суспільства в Україні / за заг. ред. В. Ліпкана. Глоб. орг. союзн. лідерства, Акад. безпеки відкрит. суспільства «Академія наук вищої освіти України». Київ, 2015. 664 с. С. 556–557.
9. Мушта А. Сучасні дискурси управління у секторі оборони і безпеки України: концептуальні та правові підстави, практики, психологічні бар'єри. URL: https://elib.amia.by/bitstream/docs/4984/1/2020_45.pdf (дата звернення: 10.01.2025).
10. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 2 вересня 2015 р. «Про нову редакцію Воєнної доктрини України» : Указ Президента України від 9 вересня 2015 р. № 555/2015. *Рада національної безпеки і оборони України*. URL: <https://www.rnbo.gov.ua/ua/Ukazy/410.html> (дата звернення: 20.01.2025).
11. Світова гібридна війна: Український фронт. Національний інститут стратегічних досліджень. Київ, 2017. 262 с.
12. Tatham Steve A. Strategic Communication: A Primer. *Defence Academy of the United Kingdom*. 2008. URL: <http://www.da.mod.uk/colleges/arag/documen-listings/special/08%2828%29ST.pdf> (дата звернення: 25.01.2025).

References:

1. Blahodarnyy, A., & Kononets', O. (2023). Stratehichni komunikatsiyi u sektori bezpeky i oborony Ukrayiny [Strategic communications in the security and defense sector of Ukraine]. *Molodyy vchenyy*. 1 (113). pp. 5–9 [in Ukrainian].
2. Bohush, V. (2017). Informatsiyina bezpeka derzhavy [Information security of the state]. Kyiv: MK-Pre. 432 p. [in Ukrainian].

3. Kapshtyk, O. (2019). Derzhavni mekhanizmy stratehichnykh komunikatsii u sektori bezpeky i oborony Ukrainy [State mechanisms of strategic communications in the security and defense sector of Ukraine]. Retrieved from: http://www.univer.km.ua/doc/Aref_Kapshtyk.pdf [in Ukrainian].
4. Hibrydna viyna [Hybrid War] (2017). Donets'kyi natsional'nyi universytet imeni Vasylya Stusa; za red. R. Dodonova. Vinnytsya. 410 p. [in Ukrainian].
5. Kavun, S. (2008). Informatsiyna bezpeka [Information security]. Navchal'nyi posibnyk. Kharkiv: Vyd. KHNEU. 352 p. [in Ukrainian].
6. Kompantseva, L., Zaruba, O., Cherevatyi, S., & Akulshyn, O. (2022). Stratehichni komunikatsii dlia bezpekovykh i derzhavnykh instytutiv: praktychni posibnyk [Strategic communications for security and government institutions: a practical guide] / za zah. red. O. Davlikanovoi, L. Kompantsevoi. Kyiv: TOV "VISTKA", 278 p. [in Ukrainian].
7. Kontseptsii stratehichnykh komunikatsii Ministerstva oborony ta Zbroinykh Syl Ukrainy (2017). Ministerstvo oborony Ukrainy [Concept of strategic communications of the Ministry of Defense and Armed Forces of Ukraine. Ministry of Defense of Ukraine]. Retrieved from: https://www.mil.gov.ua/content/mou_orders/612_nm_2017.pdf [in Ukrainian].
8. Lipkan, V., Sopilko, I., & Kir'yan, V. (2015). Pravovi zasady rozvytku informatsiynoho suspil'stva v Ukraini [Legal principles of the development of the information society in Ukraine]. za red. V.A. Lipkana. Hlob. orh. soyuzn. liderstva, Akad. bezpeky vidkryt. suspil'stva "Akademiya nauk vyshchoyi osvity Ukrainy". Kyiv. 664 p. [in Ukrainian].
9. Mushta, A. (2020). Suchasni dyskursy upravlinnia u sektori oborony i bezpeky Ukrainy: kontseptualni ta pravovi pidstavy, praktyky, psykholohichni bariery [Modern management discourses in the defense and security sector of Ukraine: conceptual and legal foundations, practices, psychological barriers]. Retrieved from: https://elib.amia.by/bitstream/docs/4984/1/2020_45.pdf [in Ukrainian].
10. Pro rishennia Rady natsionalnoi bezpeky i oborony Ukrainy vid 2 veresnia 2015 r. "Pro novu redaktsiiu Voiennoi doktryny Ukrainy": Ukaz Prezydenta Ukrainy, 9 veresnya 2015 r., № 555/2015. Rada natsionalnoi bezpeky i oborony Ukrainy [On the decision of the National Security and Defense Council of Ukraine dated September 2, 2015 "On the new edition of the Military Doctrine of Ukraine": Decree of the President of Ukraine, September 9, 2015, № 555/2015. National Security and Defense Council of Ukraine]. Retrieved from: <https://www.rnbo.gov.ua/ua/Ukazy/410.html> [in Ukrainian].
11. Svitova hibrydna viyna: Ukrayins'kyi front [World Hybrid War: Ukrainian Front] (2017). Natsional'nyi instytut stratehichnykh doslidzhen'yu Kyiv. 262 p. [in Ukrainian].
12. Tatham, Steve A. (2008). Strategic Communication: A Primer. Defence Academy of the United Kingdom. Retrieved from: <http://www.da.mod.uk/colleges/arag/documen-listings/special/08%2828%29ST.pdf>.

Dmytro Kazmiruk. The role of strategic communication in ensuring Ukraine's national security in the conditions of hybrid war

The article analyses the impact of global and geopolitical challenges, including war, on Ukraine's national security and the role of strategic communications in this process. Particular attention is paid to the use of strategic communications as an important tool in a hybrid war, which combines military, information and psychological operations. In particular, the role of information security and the use of effective communications to protect state interests, combat disinformation and create a positive image of Ukraine in the international arena are explored. Strategic communications are considered as a key element in countering threats, ensuring information stability and maintaining the morale of citizens and the military in times of war. Recommendations for their further development and improvement in Ukrainian realities are given.

Key words: strategic communications, national security, hybrid warfare, information security, communications, media, Russian aggression, cybersecurity, disinformation.

Відомості про автора:

Казмірук Дмитро – аспірант кафедри політології філософського факультету, Київський національний університет імені Тараса Шевченка.